

ΜΕΓΑΣ ΓΚΡΑΝ ΧΟΡΟΣ.

Εἰς τὴ Σταμνάδικα.

Ἦ! ἐγένετο ἐκεῖ ὁ χαλασμός Κυρίου.

Ὁ ὁμογενὴς κ. Σταμνίδης—διότι ἀφικόμενος ἀπὸ τὰ Σταμνεῖκα τῆς Σάμου ἀπεκατέστη ἐν Ἀθήναις—εἶδιδε χορὸν κοστούμῃ καὶ αὐτὸς τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, εἰς τὸ παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀρεως μέλαθρον αὐτοῦ, τὸ ἐν τῷ προαστείῳ τῶν Σταμναδίκων κειμένῳ.

Ἡ φασαρία τῶν προετοιμασιῶν τοῦ χοροῦ ἤρξατο δύο ἡμέρας πρὸ αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὁμογενοῦς κ. Σταμνίδου.

Ἐννοεῖται οἰκοθεν, ὅτι ὁ κ. Σταμνίδης εἶχε καὶ Σταμνίδενα, δέσποιναν ἀξιοπρεπεστάτην, ἔχουσαν σχέσεις καὶ μετὰ τῆς Αὐλῆς, καθόσον, δὲν γνωρίζομεν διὰ πόσων σταμνῶν καὶ κανατιῶν κατώρθωσε καὶ αὕτη ν' ἀποκτήσῃ τὸν τίτλον τοῦ ἐργοστασίου τῆς Πτυχιούχου Σταμνάδενα τῆς Αὐλῆς φρεσινοῦται καὶ κανάτια.

Πρὸς τὴν κ. Σταμνάδενα ὁ κ. Σταμνίδης εἶχε καὶ Σταμνίδιον, υἱὸν δεκαπενταετῆ, ὃν ἐνέδυσσε στολὴν Εὐελπίδου, καθόσον εἶχε βουλὴν καὶ θέλησιν νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχολεῖον, καὶ τὸν καταστήσῃ μετὰ τινα ἔτη στρατηγόν, πρὸς δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῷ ἔλεγε δὲ μάλιστα ἐνίοτε—ἐννοια σου, παιδί μου, καὶ ποῖός ξέρεῖ ἂν κάμμια μέρα καὶ σέ, δὲν σέ ὀρίσῃ ὁ Θεὸς νὰ γείνης κἀνένας στρατηγὸς τῆς καταλήψεως τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Γιαννένων—γραμμάτων γὰρ ἀνθρωπος ὁ κ. Σταμνίδης, ὡς καὶ ὁ μέλλων ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, ὄνομα καὶ μὴ χωριό.

Ἄφου δὲν εἶναι πλέον κακὸς νὰ ἦνέ τις ὠτακουστής, ἄς ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς τί διελέγετο τὸ σεβα-

στὸν ζεῦγος τῶν Σταμνιδο-Σταμνίδενας τὴν προτεροῖαν τοῦ σχεδιαζομένου μεγάλου γκράν χοροῦ τῶν.

Καὶ ἔλεγεν ὁ κ. Σταμνίδης πρὸς τὴν σύνευνόν του:

— Πρέπει γυναῖκα, ἂν θὰ τὸν κάμωμε, νὰ τὸν κάμωμε χωρὶς νὰ συλλογιστοῦμε ἐξόδα.

— Πές μου το νὰ μὴ στὸ 'πῶ καὶ τ' ἀκούσω καὶ ντραπῶ. Τί λὲς ἀνδρα;..

— Πάει καλά. Τώρα θὰ θέλῃς, βέβαια, καὶ κανένα κοστούμ φορεσά.

— Νὰ τα δά. Καὶ θέλει ῥώτημα; Ἐγὼ ἔχω σκοπὸ νὰ γείνω ἀτσιγκάνα, ὄχι σὰν ἐκεῖναις ποῦ γίνονται μετὰ μεταξωτὰ ἢ φαναριώτισσαις—τρουμάρα νὰ τῆς ἔλθῃ, καὶ ξέρου ἀυταῖς νὰ ντυθοῦν—τσιγκάνα σωστή, ἀληθινή, με κουρέλια, κόσκινα καὶ νὰ ρίχνω μάλιστα καὶ τῆς τύχαις. Τοῦ λόγου σου δὲ πάλι νὰ φορέσῃς φράκα ποῦ μπορῆς νὰ δανεισθῇς ἀπὸ τοὺς ὑπνρέτας τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας—καὶ τί θαρρεῖς καλλίτερα τάχα φοροῦν αὐτοὶ οἱ μεγάλοι; Ἄν βάνῃς κοντὰ τοὺς τὸν ὑπνρέτη πῶ πολλὸ θὰ φιγουράρῃ αὐτός. Εἶνε τοῦλάχιστον καὶ μορφονεῖοι, τύφλες νάχουν τ' ἀφεντικά των ἔμπροστὰ σ' αὐτούς. Τί ἄλλο θέλομε;

— Κουκκιά ἐφαγες, γυναῖκα, καὶ κουκκιά μαρτυρεῖς. Καὶ πρῶτο πρῶτο, στὴν οὐζοπορτα θέλομε νὰ κάνωμε ἕνα φερετσιέτο, καλυβίτσα γιὰ νὰ μὴ βρέχωνται οἱ ἀνθρωποὶ ὅταν ἐγαίνουν πρὸς νεροῦ τῶν, σὰν ἐκεῖνα ποῦ εἶδες στοῦ Σερπιέρη, στοῦ Ρικάκη, στὴν ἀγγλικὴ πρεσβεία καὶ σὲ τόσα ἄλλα μεγάλα σπίτια, καὶ τί τάχα εἶνε αὐτοὶ ἔμπροστὰ μας; Τὸ δικό των τῶχουνε, τὸ δικό μας τῶχουμε.

— Σωστό. Ἐλάσες ὅμως καὶ τὴ μουσική. Νὰ πάρωμε βιολιά εἶνε χυδαίτικα πλέον, ὥστε θέλομε εὐρωπαϊκὰ ὄργανα.

— Βέβαια, βέβαια. Ἄκου ἐκεῖ λόγια, θὰ πάρωμε ἕνα μαντολίνο, ἕνα κιθάρα, ἕνα φλάουτο, ἕνα...

ἐφάνῃ ὡς ἐξαντλῶν ὅλην τὴν καρδίαν του ἐπὶ τὰς παρειαὶς καὶ κάποτε τὰς κνήμας τῆς πρώτης τυχούσης χονδροκαμωμένης παιδίσκης. Ἀνάξιος νὰ ὀσφρανθῇ τὸ ἄρωμα ἐνὸς παρθενικοῦ ἀσπασμοῦ, ἀδιάφορον ἂν ὁ παρθενικός αὐτὸς ἀσπασμὸς ὁμοιάζει τριαντάφυλλον ἐν βαθεῖ χειμῶνι, τὸ ὅποιον διὰ τὸ σπάνιον περνᾷ ἀπὸ χέρι εἰς χέρι διὰ νὰ τὸ μυρισθοῦν. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τοῦ Θεαγένους.

Περίεργον! Ἡ Εὐθαλία, ἥτις εἰς τὰς φίλας τῆς πάντοτε ἐκαυχᾶτο ὅτι μαντεύει τὰς φυσιογνωμίας, τὴν φορὰν αὐτὴν ἠπατήθη. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἐρωτευμένον. Ἡ καρδιά του ἦτο ἀνυποθήκευτος καὶ ἠδύνατο αὐτὴ νὰ βάλῃ τὴν πρώτην ὑπόθηκην. Ἐὰν ἔπρεπε νὰ πιστεῦσῃ τὰ λεγόμενα τῆς ἐπιστολῆς ἦτο καρδιά παρθένου. Καὶ ὠνειροπόλει ἡ Εὐθαλία καρδίαν παρθένου. Εἶχεν ἰδέας ριζοσπαστικῆς. «Ἄν με ἀφίαν ἐλευθέρη, ἔλεγε πρὸς φίλας τῆς, ποτὲ δὲν θάπαίρῃ ἀνδρα ποῦ ἔχει φιλήσει ἄλλην γυναῖκα». Καὶ αἱ φίλαι τῆς αἰ ὅποια ἐγνώριζον ὅτι μετεῖχον ὀλίγης ἀγυρτίας οἱ λόγοι τῆς: «Ἐ τότε νὰ πάρῃς ἕνα μωρὸ γιὰ ἀνδρα, ν' ἀρχίσῃς νὰ τὸ βυζαίνῃς, τῇ ἀπῆντων. Καὶ ὅμως ἡ ἀντίληψις τῆς ἀνδρικῆς παρθενίας τὴν ἐσκανδαλίζε φοβερά. Πολλάκις τὴν συνελθόντες σφίγγουσαν τόσῳ σπασμωδικῶς μικρὸν παιδίον ὀκταετὲς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ὥστε ἐὰν δὲν ἐφοβοῦμεθα τὸ γελοῖον τοῦ νὰ ἔχωμεν ἀντερραστὴν ὀκταετῆ κύριον, θὰ ἐπετρέπομεν εἰς τὴν καρδίαν μας νὰ ζηλοτυ-

πήσῃ δι' ἐκεῖνα τὰ φιλήματα τὰ ὅποια παραβαλλόμενα πρὸς ὅσα θὰ ἐλαμβάνομεν ἡμεῖς—διὰ νὰ μὴν εἴπωμεν πρὸς ὅσα ἐλάβομεν—ὠμοιάζον ψάρια σπαρταριστὰ ἐκ παραλλήλου πρὸς μαρινάτα. Ἐὰν τὴν φίλην μας τὴν παρουσιάζομεν ὀλίγον ἐλευθεριάζουσαν, βεβαιωθῆτε ὅτι κατὰ μέγα μέρος τὸ τοιοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς περὶ γυναικειᾶς καὶ ἀνδρικῆς παρθενίας ἰδέας τῆς. Πολλάκις κτυποῦσα τὴν χεῖρα νευρικῶς ἐπὶ τοῦ τραπέζιου, ὅπου εἰργάζετο, ἔλεγεν εἰς τὰς ἐπιστηθίας τῆς φίλας μετὰ πάθους καὶ πείσματος: «Μὰ γιατί εἰς ἐκείνους νὰ ἐπιτρέπωνται τὰ πάντα πρὶν μᾶς νυμφεθοῦν, εἰς ἡμᾶς δὲ νὰ μὴ συγχωροῦν ποτὲ ἕνα φίλημα πρὸ τοῦ γάμου;» Καὶ ἤρχιζε τότε λεπτομερῆς ἔρευναν ἐκ μέρους τῶν ἀπειρωτέρων πρὸς τὰς μάλλον ἐμπεύρους περὶ τοῦ πῶς περνοῦνε οἱ νέοι πρὶν συνάψωσι γάμον, καὶ πῶς δὲν ὑπάρχει παρθενία μετὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ Εὐθαλία τότε ἐγένετο ὁ δικηγόρος τῆς γυναικὸς καὶ ἐζωγράφει διὰ τῶν μάλλον ἐπιδεικτικῶν χρωμάτων τὰ ὄργανα, ὡς τὰ ὠνόμαζε, τῶν νέων.

Ὁ Θεαγένης ἦτο καλλιτέχνης εἰς τὰς ἐπιστολάς. ἠδύνατο νὰ γράψῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν. ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῇ κομψός, σεμνός, δειλός, παράφορος, ποιητής, ἐξκαλός, μακινώδης, ἀστεῖος, ἀφελής, σοβαρός, διπλωμάτης, καὶ ἐν γένει νὰ δῶσῃ εἰς τὸ ὄρος του ὅλας τὰς ποικιλώδεις τῆς μουσικῆς τοῦ ἐρωτοῦ.

— Καλὲ τί τὰ θέλεις ὅλα αὐτὰ, δὲν πέρνομε μίαν λα-
τέραν ποῦ κάνει γιὰ χίλια ὄργανα καὶ μοιάζει καὶ σὰ
φορτεπιάνο.

— Φτοῦ σου, γυναίκα, ὅλα τὰ θυμάσε, καλὰ λές.
Ἄ ἓνα ἄλλο ἀκόμη. Ἐκείνη τὴν κρεβάτοκάμαρά μας
θὰ τὴν κάνωμε ταμπλότ γιὰ τὰ φαγώσιμα· ἔφεραν κάτι
λουκάνικα Βολιώτικα, ποῦ εἶνε νὰ τρῶς καὶ νὰ γλύφης
καὶ τὰ δάκτυλά σου...

— Ἀπάνω στὰ λουκάνικα σὲ κόφτω. Κύταξε νὰ πᾶς
νὰ πάρης τίποτε ψιλὰ, τσοσαδάκια, χοντρά, ποῦ νὰ χορ-
ταίνῃ κάθε ἄνθρωπος στὴ καθισιά του.

— Ὡ βέβαια βέβαια, ἀκου ἐκεῖ λόγια. Ὅσο γιὰ
κρασί πέρνομε λίγο μαῦρο ἀπὸ τὰ καίκια καὶ τὸ μπο-
τιλιάρομε—ὁ μπακάλης ἔχει μπόλικες στῆς μύστρες
του μποτιλιαῖς καὶ δανειζόμεθα. — Ἀκόμη θέλομε καὶ
ἓνα ἄλλο. Τὸ κρεβάτι μας νὰ τὸ πᾶμε μέσα στὴν ἀ-
ποθήκη, ἀφοῦ σηκώσωμε τὰ ξύλα. Ἐέρεις, κατὰ τὴν
συνήθειαν τῶν μεγάλων σπιτιῶν, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ
καὶ μιὰ ἰδιαίτερη κάμαρα, ὡς περ δίκη παραθάλαμος—
δὲν τὰ ξέρεις σὺ αὐτὰ—γιὰ κάθε ὑπόθεσι.

— Κατάλαβα. Θέλομε ὅμως καὶ τσιγαριστήριον, ἐκεῖ
ποῦ θὰ παίζουν κοτσίνα, τριανταένα, πλακάκια.

— Αἶ νὰ, ἔχομε τὴ κουζίνα. Βάζομε ἓνα δυὸ πάγκους
καὶ τελειώνει ἡ φέστα. Πάει κι' αὐτὴ ἡ σκουτοῦρα. Γιὰ
νὰ σοῦ πᾶ ἀλήθεια, τὸ στάβλο ποῦ ἔχομε τὸ γάδαρο δὲν
μποροῦμε νὰ τὸν χρησιμοποιήσωμε.

— Ὅριστε λόγια! Καὶ ποῦ θὰ βάλωμε τὸ ζῶ; Θᾶλ-
θουν τ' ἄγρια νὰ βγάλουν τὰ ἡμερα. Κάνε δουλειά σου.
Δὲν ξέρω ποιὸς τόκαμε αὐτὸ νὰ τὸ κάνωμε κ' ἡμεῖς;
Ἄκουσες ὁ Σερπιέρης ν' ἀδείαξῃ τὸν στάβλό του καὶ νὰ
βγάλῃ στὸ δρόμο τ' ἄλογά του γιὰ νὰ μπᾶσῃ τοὺς προ-
σκαλεσμένους. Αὐτὰ δὲν γίνονται.

— Ἄς ἦνε. Τώρα θέλομε καὶ προσκλητήρια. Ἔχω ἓνα
φίλο πιστὴ ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς τὰ τυπώσῃ χάρισμα.

Εἶνε, βλέπεις καὶ αὐτὰ ἀναγκαῖα. Βρὲ ποῦ μᾶς κατήν-
τησαν οἱ φαναριῶτες.

— Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη! Ἔλα τώρα νὰ ἰδοῦμε καὶ
ποιοὺς θὰ προσκαλέσωμε. Καὶ πρῶτο. Τὸν κουμπᾶρο μας
Κροκουκκη ἀπὸ τὰ Πυνακωτὰ, τὴν κυρὰ Ὅρσα ἀπὸ τὸ
Βαροκονῆσι, ἔχει ὁμορφὴ κόρη καὶ θὰ κάμῃ φυγοῦρα,
τὴ Ἐσβγαλμένη, ἀπὸ τὴ Πλάκα, ἐκείνη τὴ θεριογυναίκα
ποῦ κάνει γιὰ δέκα ἄνδρας, τὸν κύρ Ταμτατοῦλα, γλεν-
τσᾶς ἄνθρωπος, ἔχει καὶ κάρρο καὶ μπορεῖ νὰ φέρῃ μ'
αὐτὸ τὴ φαμίλια του μὲ πιὸ ἐπισημότητα, τὸν κύρ Κο-
ρόϊδο μὲ τὴ χήρα ἀδελφῆ του ἀπὸ τὴ συνοικία τοῦ Σι-
δηροδρόμου—εἶδες νειάτα πάλι αὐτὴ; Νὰ μὴ θέλῃ νὰ
γεράσῃ τόσα χρόνια. Ἄν καλὰ, ἄς μὴ τὰ λέμε. Τὴν
κυρὰ δασκάλα Φανιώ, ποῦ πῆρε τὰ περίσου τὸ δίπλωμά
της ἀπὸ τῆς ἐταιρίας τὸ σχολεῖο,—ξέρει καὶ τραγουδεῖ
ὁμορφα καὶ τὸ Ὅργανο καὶ τὴ Βοσκοπούλα, τὸν κύρ
Μπαμπούλα, τὸν φοιτητὴ, ποῦ μπορεῖ νὰ κάνει στολι-
σμὸ στὴ συναναστροφή.

Ἐν συντομίᾳ τὰ πάντα ἐλέχθησαν, τὰ πάντα ἀπεφα-
σίσησαν καὶ τὰ πάντα περσεκευάσθησαν ὑπὸ τῶν Στα-
μναδινοσταμνίδειων.

*
*

Τέλος ἦλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ γκραν μεγάλου χοροῦ καὶ τὸ
σπίτι τοῦ κ. Σταμνίδου ἦτο ἀνάστατον. Ἡ γειτόνισ-
σες ἐκουτουλοῦσαν καρέκλες, καρεκλιά καὶ τραπέζια, ὁ
μπακάλης τυρὶ, μποτιλιαῖς, ἄλλοι φροῦτα, ἄλλοι κἀν-
δρα, ἄλλοι μαχαιροπίρουνα καὶ ἄλλοι ἄλλα ποικίλα καὶ
διάφορα.

Καὶ ἔλεγε ὁ κ. Σταμνίδης εἰς τὴν κ. Στάμνενα βλέ-
πων ὅλα αὐτὰ.

— Σὰν ντροπῆς δὲν σοῦ φαίνεται, γυναίκα, νὰ κά-
νωμε λοῦσο μὲ ζένα πράγματα;

Καὶ ἡ κ. Στάμνενα:

Εἰς τὴν πρὸς τὴν Εὐθαλίαν ἔδωκεν χαρακτηριστῆρα παιδικώ-
τατον ἐμύριζεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη γάλα· ἦτο ῥοδοκ-
κόκκινη ὡς παρειὰ παιδίου· ζωηρὰ ὡς χρώμα κερασίου·
μαλακὴ ὡς χνοὺς ῥοδακίνου· ἡδονικὴ ὡς ῥῶγα σταφυλῆς·
διηθησιμὴ ἀπὸ πᾶνω ἕως κάτω· καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου
σαφῆς, καθαρὰ καὶ ἀφελῆς. Δὲν ἦτο ὅλη αἰσθημα, ἀλλὰ
καὶ ὀλίγον παιγνίδι· καὶ τοῦτο ἦν τὸ δαιμονίζον τὴν
Εὐθαλίαν. Ὅταν τὸ πρῶν ἐξύπνησεν ὠραιότερα παρ' ἄλ-
λοτε, ὥστε διὰ νὰ τὴν ζωγραφίσῃ τις ἐχρειάζετο τὴν πυ-
ξίδα τοῦ Ρουμπάνς, τὰ χρώματα τῶν ῥόδων του διακε-
χυμένα ἐπάνω εἰς γάλα, ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς
τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἐφίλησε σπασμωδικὰ καὶ τὴν ἀνεγί-
νωσκεν ἀπλήστως. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη εὐρίσκετο εἰς τὸ
πρῶτον αὐτῆς τέταρτον, κατὰ τὰς φάσεις τὰς ὁποίας
περιέγραψεν ὁ Μυσσέ:

Quelle charmante place elle occupe longtemps!

D'abord auprès du coeur, ensuite à la ceinture!

La poche vient après, le tiroir vient enfin!

Mais comme on la promène, en traîneaux, en voitures,

Comme on la mène au bal! que de fois en chemin,

Dans le fond de la poche on la presse, on la serre!

Ἐγνωρίσθητε τώρα νομίζομεν ἀρκετὰ καλὰ μὲ τὴν
Εὐθαλίαν· καὶ χωρὶς νὰ σᾶς εἰπωμέν τι, φαντάζεσθε μύ-

νοι ποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τῆς ὅταν καὶ δευτέραν ἐπι-
στολὴν—τοῦ Γιάννη—ἡ αὐτὴ παιδίσκη τῇ διωλίσθησε
εἰς τὴν τσέπην τῆς μίαν ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον.

Ἡ πρώτη τῆς κίνησις ἦτο νὰ τὴν πετάξῃ, ἀφοῦ εἶδεν
ὅτι δὲν ἦτο ἡ ὑπογραφή τοῦ Θεαγένους καὶ ἦτο ἐπί-
σης ἐρωτικὴ. Ἄλλ' εἶχε κάμει τὸ λάθος νὰ τὴν πετάξῃ
πρὶν τὴν ἀναγνώσῃ καὶ ἦτο δυστυχῶς γενεὸς θηλυκοῦ...

Τῇ ἐπαύριον ἡ Εὐθαλία ἦτο σκεπτικὴ, ἀλλ' ὄχι καὶ
μελαγχολικὴ· σκεπτικὴ διὰ τὴν πολλὴν τῆς εὐτυχίαν.
Εἶδετε ἄνθρωπον τὴν προτεραίαν μὲ ὀλίγας μόνον χιλιά-
δας δραχμῶν καὶ τὴν ἐπαύριον μὲ διακοσίας; ἐκεῖνο τὸ
ἄφροντι, τὸ ἀνέφελον τοῦ μετώπου, τὸ στίλβον τοῦ προ-
σώπου χάνεται· ἡ σκέψις—ὁ σκόληξ—εἰσέδυσσε καὶ ἀρ-
χίζει νὰ κτίξῃ φωλεάν. Ἡ πτωχὴ Εὐθαλία ἐφαντάζετο
ἐαυτὴν ἑκατομμυριούχον· ἀλλ' ἦτο ἑκατομμυριούχος ὡς
ὁ ἔχων γραμματῖα λαχείου καὶ κερδίζων τὸν πρῶτον ἀ-
ριθμὸν κατὰ φαντασίαν.

Οἱ δύο φίλοι πειραχθέντες ὑπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀδια-
φορίας τῆς ἐνεπνεύσθησαν νὰ συνωμοτήσουν ἐναντίον τῆς
καρδίας τῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διαβολικῶν τῶν σκέ-
ψεων ἦτο νὰ τῆς γράψουν καὶ οἱ δύο ἐρωτικὰς ἐπιστο-
λάς καὶ νὰ περιμένωσι τὸ ἀποτέλεσμα. Κατ' ἀρχὰς ἐ-
πρόκειτο ὁ καθεὶς νὰ γράψῃ τὴν ἰδικὴν του. Ἄλλ' ὁ
Θεαγένης δὲν εἶχε καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐ-
πιστολογραφικὴν δεξιότητα τοῦ Γιάννη· ἐγνώριζε τὸ
ξηρόν του ὕφος· ἦτο ἰδίως βέβαιος ὅτι ὅσον δήποτε καὶ

— Κάνε δουλειά σου. Στὸ παλάτι σάματις δὲν δα-
νείζονται μετ' ἄλλοι σὲ κάθε χορὸ τόσα ἐπιπλα, ἢ θαρρεῖς
πῶς τὸ παλάτι εἶνε ἐπιπλάδιχο ὥστε νὰ ἔχῃ τόσα καθί-
σματὰ γιὰ χίλιους ἀνθρώπους; Τὸ ἴδιον εἶνε καὶ σὲ
μᾶς. Ἄν καλοζέρης μάλιστὰ, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγε
ὁ Ὁθωνας, τὰ βελούδια δὲν τᾶλλαξαν ἀκόμη ἀπὸ τῆς
πολιθρόνης τῆς μεγάλης σάλας. Δὲν πᾶς νὰ δῆς. Πάλι
πιὸ καλὰ ἔχομε μεῖς, μετ' ἡ κατὰστασή μας.

*
**

Ἦλθε καὶ ἡ νύξ.

Ἐνα φανάρι χάρτινο ἐκόσμηε τὴν εἴσοδον τοῦ σπιτιοῦ
τοῦ κ. Σταμνίδου καὶ μεγάλη ρετσίνα, ὡς ἠλεκτρικὸν
φῶς, κατεφώτιζε τὴν περιοχὴν αὐτοῦ.

Ἐνωρὶς ἔνωρὶς ἤρξαντο προσερχόμενοι οἱ κεκλημένοι.
Καὶ πρῶτος ἀφίκετο ὁ κουμπάρος τῶν ἀπὸ τὰ Πινακω-
τὰ σύρων δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν δυὸ παιδιὰ, — τὸ βα-
φτισμιὸ τοῦ κ. Σταμνίδου καὶ τ' ἀνύψι του. Μετ' αὐ-
τὸν κατέφθασε ἡ κ. Ξεβγαλμένη, βαδίζουσα ἀπὸ τὰ γόν-
δρα τὰ πολλὰ σὰν βατσέλο, σὰν ἐλέφας καὶ ἔλεγε βλέ-
πουσα αὐτὴν ἡ κυρὰ Στάμνενα στὸν σύζυγόν της :

— Γιὰ δὲς της. Κάθε της μπουτί λὲς κεῖνε βουβα-
λίσσο δὲν ἔχουν σηκωμὸ.

Ἀφίκετο εἶτα ἡ κ. Ὁρσα, ἀπὸ τὸ Βαρθκλονῆσι, στὸ
γάδαρο καθβάλα, — ἤρχετο βλέπετε ἡ γυναίκα ἀπὸ μιᾶς
ῥας δρόμο, — μετ' ἡν κόρη της Μαριγούλα, — δεκαεξέ-
χρονῶ κορίτσι, — κόκκινο κόκκινο καὶ παχουλὸ, μετ' ἡ
πλακωτὴ μύτη δίχα χωριζομένην, καὶ ὁ γλεντζὲς κ.
Ταμπατούλας, ἀπὸ μακρὰν κραυγάζων :

— Γειά σου Σταμνίδη μετ' ἡ Στάμνενα. Νὰ ζήσετε,
βάλτε φωτιά στὴ ρετσίνα ν' ἀνάψῃ καὶ κείνη πούχω μέ-
σα καὶ μετ' αἰεῖ.

Κατόπιν τούτου ἤρχετο κκαμαρωτὸς ὁ Ντουρῆς, μου-
λάρι Κυπριώτικο, σύρων τὸ κάρρο του, οὐ ἐπέβαινε ν' ἡ

γυναϊκά του σὺν τέκνοις καὶ γειτόνισσαις. Ἦτο τίγκα.
Μετὰ τούτον ἐπεφάνη καὶ ὁ κύρ Κοροῦδας ἀπὸ τῆ συνοι-
κία τοῦ Σιδηροδρόμου φέρων ἀλλαμπρατσέα τὴν ἀδελφὴ
του Γαρουφαλιὰ, σαρανταπεντάρα γυναίκα, μετ' ἡ βαμμένα
μαλλιά, μετ' ἡ μιὰ ἐλῆ στὸ μάγουλο, κοκκινάδι στ' ἀχεί-
λη καὶ μετ' ἡ γόβες κκαραμάντουλο. Τελευταία ἀφίκετο ἡ
νεάνις κυρὰ δασκάλα Φανίτσα καὶ κατόπιν αὐτῆς ὁ φοι-
τητῆς Μπαμπούλας, μετ' ἡ κίτρινο λαίμοδετῆ, γλανσὲ γάν-
τια καὶ σᾶλι στὸ λαίμω περασμένο ὡς ταινία τοῦ μεγα-
λοσταύρου. Ἦσαν καὶ ἄλλοι παρᾶσιτοι καὶ ἄλλητοι,
οὓς δὲν ἐγνωρίσαμεν.

Ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἦτο εἰς περιβολάρης τῆς Κολοκυ-
θοῦς, ὅστις ἔλεγεν ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς τοιοῦτος, μετ' ἡ φρά-
κο, καὶ εἰς τὸν χορὸ τοῦ κ. Ρικᾶκη, κατὰ χάριν.

*
**

Ὁ χορὸς ἤρξατο διὰ τῶν ἀκολουθῶν διαλόγων.

Ὁ κ. Ταμπατούλας πρὸς τὸν σπιτονοικοκύρη.

— Αἰ τί καθόμαστε; Κρασί, κύρ Σταμνίδη, ἔτσι θὰ
μᾶς περάσῃς; Ποῦ ἔχεις τὸν ἐστιατόριόν σου. Σηκωθῆτε
παιδιὰ, τὸ σπίτι εἶνε δικό μας. Τικέτα ἐδῶ δὲν ἔχει σὰν
τὰ μεγάλα σπίτια τῆς Ἀθήνας.

Καὶ ἀπαντᾷ ἡ κ. Στάμνενα θυμωμένη πως :

— Μὲ συμπάθειο. Μπρὸς τ' ἀρχοντικὸ μου ἐγὼ χ....
ὄλα τὰ μεγάλα σπίτια τῆς Ἀθήνας. Οἱ κλέφτες! Ἀπὸ
μᾶς καὶ μᾶς ἔγιναν πλούσιοι αὐτοὶ οἱ Τσιγχοροὶ καὶ Σερ-
πιέριδες, οἱ ξεβράκωτοι. Χαρὰ στὸ λόγο. Κολοῖος καὶ
κολοῖος καὶ ἀπὸ ἕνα βραῆλι. Ἄν ἤμαστε φτωχοὶ, ἔχομε
ὅμως τὸ κούτελό μας παστρικό.

— Γειά σου, Στάμνενα, ἀναβοᾷ τότε ὁ Ταμπατούλας,
νὰ μοῦ ζήσης αὐτὸ τὸ ζαχαρένιο στόμα θέλει φίλημα....

Κερνάτε, παιδιὰ, ἐβίβα παιδιὰ...

Μὲ φέρε μας κρασί, βρὲ Σκουλούδη Σταμνίδη, Σίνα,

ἂν ὑπεκρίνετο πλατωνισμόν, πάντοτε θὰ τοῦ διέφευγον
φράσεις δι' ὧν θὰ ἐκεντᾶτο ὄχι ἡ καρδιά, ἀλλ' ἡ ἐπιδερ-
μὶς τῆς Εὐθαλίας· ὠνόμαζε μάλιστα ἀστεϊζόμενος τὸ
ῥφος τοῦ ἐρεθιστικόν· ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀναμφι-
βόλως θὰ ἐπροδίδετο, καὶ ἡ συνωμοσία θ' ἀπετύγχανε
τοῦ σκοποῦ της. Ἀπητᾶτο πρὸς τοιοῦτο σατανικὸν
σχέδιον ἡ λεπτὴ χεὶρ τοῦ Θεαγένους ἀναλαθόντος
νὰ γράψῃ καὶ τὰς δύο. Εἰς τὴν μίαν, τὴν ἰδικήν του,
ἐνέχυσε τὴν παιδικότητα, ὥστε νὰ πιστευθῇ ἡ καρδιά
του παρθένον δάσος εἰς ὃ καμμία θήλεια ὑλοτόμος δὲν
ἐξύλευσεν, ὄχι πλὴν τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, ἀλλ' οὐδὲ
κυανόλευκον ἀνεμώνην, οὐδὲ τὴν νύμφην τοῦ Βαλαωρίτου
κυκλαμιά. Εἰς τὴν ἄλλην ἤναψε τὸσον πῦρ, ὥστε ἡ
ἐπιστολὴ ἔκαυσε τοὺς δακτύλους τῆς Εὐθαλίας καὶ τῶ-
ρα ἐξηγοῦμεν διατὶ κατὰ πρῶτον τὴν ἐπέταξεν, ὅπως
πετᾷ τις κᾶτι τι ὅπερ δὲν ὑποπτεύεται καῖον. Ὁ
γράφων παρουσιάζετο ὑπὸ τὰ πτερὰ, τὸ ξιφίδιον, τὰς
χειρίδας καὶ τὸ ἀνεμῶνον τοῦ Δὸν Ζουὰν ἦθος. Ἦγά-
πησεν, ἀγαπᾷ καὶ θ' ἀγαπήσῃ. Καὶ εἶχε μὲν ἡ Εὐθα-
λία τὴν μεγάλην αὐτῆς ιδέαν, τὸ ἰδανικὸν τῆς ἀν-
δρικής παρθενίας, ἀλλ' ἦτο καὶ αὐτὴ ὡς πᾶσα μεγά-
λη ιδέα. Ὀνειρον μεθυστικόν, μεμακρυσμένον εἰς τοὺς
ἀπωτάτους τοῦ κυανοῦ ὀρίζοντας· ἐνόμιζεν ὅτι μίαν ἡμέ-
ρα ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἐκεῖ· ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ ὤφειλε
νὰ πλεύσῃ τὴν ἐρωτικὴν θάλασσαν καὶ πρὸς τὸν πλοῦν
τούτον ἐδεῖτο ἐμπείρου κωπηλάτου· ὁ ῥωμαλέος αὐτὸς

κωπηλάτης, ὅστις ἠδύνατο νὰ τὴν λικνίσῃ ἐντὸς ἐνετι-
κῆς γόνδολας ὑπὸ σελήνην καὶ ἄσμα, ἦτο ὁ Γιάννης. Ἄν
εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολὴν ἡ ψυχὴ της ἐλικνίσθη ἐντὸς
ῥοδοχρῶσου ἐρωτικῆς νεφέλης, εἰς τὴν δευτέραν τὰ χεῖλη
της ἔσχασαν ὑπὸ ῥίγος ἀγάπης· καὶ ἂν ὁ ἔρωσ εἶναι να-
νούρισμα, ἀλλ' ἡ ἀγάπη εἶναι σπασμὸς καὶ ὁ τελευταῖος
καταβάλλει, συντρίβει, ἐνῶ τὸ νανούρισμα τὸ πολὺ χα-
λαρώνει, ἐκθλύνει. Ἡ Εὐθαλία δὲν κατεβλήθη ὥστε νὰ
μὴν ἀντιλαμβάνηται τί πράττει· ἡ ιδέα ὅτι ὁ Γιάννης
παίζει μετ' ἡ ἔρωτας δὲν τὴν ἀπήλπριζε· διότι τότε ὁ
τύπος τοῦ Δὸν Ζουὰν θὰ ἦτο ἀπίθανος. Εἶτε ἐξ ἐγωῖ-
σμοῦ, εἶτε ἐκ κωφότητος, ἕκαστον θῆμα τοιοῦτων, ὡς ὁ
Δὸν Ζουὰν, κατακτητῶν, νομίζει ὅτι αὐτὴ θὰ αἰχμαλω-
τίσῃ τὴν ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθους πετώσαν αὐτὴν χρυσαλ-
λίδα καὶ συγκεντροῦσα ἐν ἑαυτῇ ὅλον τὸ βλύζον ἄρωμα
θὰ τὴν κερφώσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας της. Ἡ Εὐθαλία δὲν
ἠδύνατο νὰ εἶναι ἀνωτέρα τοιοῦτου ἐγωῖσμοῦ ἢ τοιαύ-
της κωφότητος.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Μουργος.

Ζάππα, φέρε μας κρασί να μη σε πάρη ο διάολος. Μου-
γινες και σύ χρυσοσκάθαρος. "Ωρσε μέσ' τὸ πλούτό σου.
Μωρὲ δὲν ἀκούς τὸ Εὐαγγέλιον τί λέει; «Πλούσιος ὁ ἐν
τῷ ὀλίγος ἀρκοῦδενος»... Πές ρε σύ, κύρ φοιτητῆ, πὸς τὸ
λέν... Λογιώτατος... Βγάλτε τον ὄζω τὸν κομπογιαννίτη.

Καὶ ὁ προσβληθεὶς φοιτητῆς κ. Μπουμπούλας τὸν λό-
γον πρὸς τὴν κυρὰ δασκάλα Φανίτσα ἀπευθύνων λέγει:

— Βαναφσάντσες... Χαμάλης λαός. "Ἡμουν και εἰς
τοῦ κ. Κουμουνοῦρου τὴν αἶθουσαν, ὅπου συρρέει ἡ
σάρρα και ἡ μάρρα, μὰ τέτοια μασκαραλίγια δὲν συμ-
βαίνουν. Εἶνε ἀνθρωποι, φίλη μου, και οἱ βάνουσοι οἱ
συχνάζοντες εἰς ἀνθρωπινὰ σπίτια. Καὶ νομίζετε ὅτι τὸ
σπίτι τοῦ κ. Κουμουνοῦρου εἶνε καλλίτερο ἀπὸ τοῦτο
ἴδιον ὡς κατήντησε; Ἄλλ' εἶνε ἀνθρωποι... Τί νὰ σοῦ πῶ;

Και ἀπαντᾷ ἡ δεσποινὶς Φανίτσα:

— Ἀγαπητέ μου, στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ
τὰ βελτίω. Ἐγὼ ἠπεικῶν εἰς τὴν παράκλησίν σας ἤλθον,
πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων πάντα ταῦτα πάντα. Ἄνθρωπος ἀ-
νάγωγος ζῆλον ἀπελέκητον. Ὑπομονή. Καὶ ἐστέναξε.

Ἡ δὲ χήρα ἀδελφὴ τοῦ κ. Κοροῦδα ψιθυρίζει πρὸς τὴν
κ. Εὐεγαλμένην.

— Γιὰ δὲς τους . . . Μπὰ τρομάρα μας. Καλὲ ἀδιαν-
τροπιαῖς . . . Ναι δὲν σοῦ λέγω, κάνουν και ἡ μεγάλας
κυριαὶς ρεντεβοῦ στοὺς χοροὺς, μὰ ἔτσι ἀναφανδῆς χάριν
περὶ ντροπῆς τοῦ ἐλάχιστον δὲν τὸ κάμουν . . . Ἐγὼ ζέ-
ρω πολλὰ . . . π. χ. και ὁ τάδες πρέσβυς ἐπῆρε στῆς
τάδες τὸν χορὸ, τὴν τάδε στὸ ἰδιαιτέρο δωμάτιο, μὰ
ὄχι ἔτσι φανερὰ πάλι . . . αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ
κάμω οὔτε γὼ, κι' ἄς ἦμαι και χήρα. Νὰ, ὁ βασιλέας
ποῦ εἶνε βασιλέας, πάλι τέτοιαις ἀδιαντροπιαῖς δὲν τῆς
κάμει . . . και τοῦ ἴδιον τοῦ ἀνθρώπου χίλια δυὸ, ἐνῶ
ἐκεῖνος ξέρει πὸς νὰ συμπεριφερθῆ . . . Ρεζηλίγια.

* *

— Ρε σεῖς μουζικάντες, κραυγάζει ὁ κουμπάρος τοῦ
κ. Σταμνίδου Κρουκοῦκκης, πρὸς δύο νέους μουσικοὺς
ἀλληλοδιδάκτους, θὰ βαρέσετε τὰ ὄργανα νὰ χορέψωμε
λιγάκι, ἢ νὰ μὴ σὰς τὰ σπάσω στὸ κεφάλι. Τέτοια μου-
σικὴ δὲν τὴν εἶχαν οὔτε στοῦ Μελᾶ . . . Κουμπάρε, σήκω
ν' ἀνοίξεις τὸν χορὸ.

Και πράγματι μετ' ὀλίγον ἤρξαντο οἱ προσκεκλημένοι
χορεύοντες ὑπὸ τὸν ἦχον μιᾶς κιθάρας και ἐνὸς μαντο-
λίνου.

Εἰς τὴν πόλκα ἡ κ. Εὐεγαλμένη ἔπασε πτώσιν δεινὴν
και ζέσχισε και τὸ φρέματῆς τὸ μεταξωτὸ, ἐν τῇ βίᾳ
δὲ τῆς ἐγέρσεώς της ἤγειρέ πως τοὺς πόδας ἄνω, πρὸς
ἐκπληξίν τῶν χορευτῶν, ἐξ ὧν τὰ στόματα ἐξέφυγεν θαυ-
μασμοῦ ἔκφρασις:

— Μπό! μπό!

Συνέβησαν και ἄλλα τινὰ στραπάτσα κατὰ τὴν διάρ-
κειαν τοῦ χοροῦ, ὁ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς περιβολάρης, εἶχε
λάβει και αὐτὸς μέρος, ἐφίλησε τὴν ντάμα του, εἰς δὲ
τὴν γενομένην παρὰ τῆς οἰκοδεσποίνης παρατήρησιν, ὅτι
ἀσχημονεῖ δημοσίᾳ:

— Χαί! χαί!, ἀνεβόησε, και τί εἶδες ἀκόμη; Δὲν πὰς
στοὺς μεγάλους μπάλους τῶν πρεσβειῶν νὰ ἴδῃς πράγ-
ματα και καμώματα ποῦ νὰ ξεπετᾷ τὸ ἄματι σου. Ἐ-
λευθερία, σοῦ λέει ὁ ἄλλος, ἐλευθερία σοῦλα τὰ πάντα.
Και ἔπειτα τί θαρρεῖς πὸς εἶνε τὸ φίλημα; Τὸ φίλημα,
κυρία μου, εἶνε πρόφασις δύο ἐπιδερμίδων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ παρετηρήθη και ἐν

ἔτι ἄλλο, λίαν σκανδαλώδες, ἡ ἔλλειψις και ἐν τῷ
ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ, τῆς ἀποθήκης, ἀποχώρησις τῆς
δασκάλας Φανίτσας μετὰ τοῦ κ. Μπαμπούλα.

Και ἰδοὺ τὰ σχόλια.

— Ποῦ πῆγαν ἐρωτᾷ ἡ "Ὀρσα, ποῦ τρύπουσαν; Μπὰ
φουρτοῦνα στὸ κεφάλι μας. Καλὲ σεῖς θὰ χαλάσῃ ὁ κό-
σμος, θὰ μὰς χαλάσῃ ὁ Θεός. Δὲν βλέπετε; Ἡ δασκάλα
και ὁ φοιτητῆς χαθῆκαν ἀπὸ τὰ ἄματια μας. "Ὡ ντρο-
παῖς. "Ὡ ὦ!

Και ἡ κόρη της ἀπαντᾷ:

— Καλὲ μάννα, μὴ χάνεσαι και αὐτὰ πλέον κατήν-
τησαν τῆς μόδας. Τὸ κάνουν ἀλὰ εὐρωπαϊά. Δὲν ἄ-
κουσες τί μὰς ἔλεγε τὰ προχθὲς ἡ καμαργέρα τῆς ἀγ-
γλικῆς πρεσβείας; εἶνε τοῦ καθήκοντος δουλειά, ὁ γτά-
μος νὰ περιποιῆται τὴ ντάμα του, γιατί, νὰ ὑποθέσωμε,
μιὰ ντάμα παντρεμένη στὸ χορὸ δὲν ἀνήκει πλέον εἰς
τὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ στὸ ντάμο της, γιὰ φαντάσου τώρα
γιὰ τῆς ἐλευθερίας!

— Σὺ κύρια! . . . ἀνταπαντᾷ ἡ μήτηρ της. Αὐτὰ
εἶνε ἀπὸ τὰ ἄγραφα.

Τέλος ὁ χορὸς διήρκεσε μέχρι τῆς πρωίας φαιδρός, ὁ
δὲ γλετζῆς Ταμπατούλας ἀπερχόμενος ἐκράυγαζε:

— Συμπέθερε, ἕνα λάθος κάναμε. Δὲν πῆραμε κἀνέ-
να ἀπὸ τοὺς συντάχτας τοῦ Ραμπαγᾶ, τῆς Ἐφημερίδας και
τοῦ Μὴ Χάνεσαι νὰ μὰς περιδιαγράψῃ τὸν γκράν μεγάλο
χορὸ μας. Ἄκου ἴδᾳ. Μεθαῦριο θὰ μαζέψω ὅλους τοὺς λού-
στρους και θὰ δώσω χορὸ παιδίων. Νᾶλθης. Τάκους;

Παληάνθρωπος.

ΤΟ ΜΗ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΤΩΝ ΚΟΣΤΟΥΜΙΩΝ. ΤΩΝ ΔΟΜΙΝΩΝ

Ζητήσατέ το εἰς τὸ κατ' ἔτος ἐπισκιάζον ὄλα τοῦ εἶδους
τοῦ τὰ Καταστήματα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΝΑΥΛῆ

(ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ).

[ΧΕΙ δόμινα και κοστούμια κομψότατα και πολυτε-
λέστατα.

[ΧΕΙ μόνον ὁ Παναυλῆς τὰ πολύκρινα κο-
στούμια Μασκότ.

[ΧΕΙ ὄλων! τῶν ἀγρίων φυλῶν στολὰς, ποῦ δύνασθε
νὰ τρομάξητε μ' αὐτὰς αἰθούσας ὀλοκλήρους.

[ΧΕΙ δόμινα και κοστούμια διὰ τὰ χιόνια, διὰ τὴν
σκόνη, δι' ὅτι καιρὸ μὰς κάμη ὁ Θεός τῶν Ἀπόκρως.

[ΝΟΙΚΙΑΖΕΙ ὄλα αὐτὰ μὲ λίαν συγκαταβατικὰς τι-
μὰς.

(3, - 3)

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»